

25 ANYS DE LA UNIVERSITAT INTERNACIONAL MENORCA ILLA DEL REI

LA UIMIR, LA IMPRESCINDIBLE EDUCACIÓ CONTÍNUA O PERMANENT

Cristina Rita Larrucea
Presidenta del Consell Científic de l'IME

Escric aquestes línies per donar la meua visió com a testimoni, i també participant (en una petitíssima part), de la creació, ara fa 25 anys, de la Universitat Internacional Menorca Illa del Rei (Uimir), que va tenir com a protagonistes principals l'Ajuntament de Maó i la Universitat de Barcelona.

En aquells moments, l'any 1996, el batle de Maó era Artur Bagur i jo era tinenta d'alcaldia de Serveis Socials de l'Ajuntament. Un dels reptes de gestió més importants que teníem damunt la taula era cercar una sortida a l'Illa del Rei, la titularitat de la qual l'Ajuntament havia recuperat no feia massa anys, després de no haver fructificat el parador nacional que l'Estat volia fer en l'edifici de l'antic hospital britànic d'aquell illot del port de Maó. Els intents de fer concessions a particulars (en aquells moments també es patia una important crisi econòmica) i un concurs d'idees, tampoc havien donat el seu fruit. L'edifici, declarat monument historicocartístic l'any 1979, patia una greu degradació després de més de vint anys sense ús, i la vegetació havia pres possessió de tota la superfície de l'illa.

És per aquests motius que la iniciativa presentada en un principi per l'arquitecte Miquel Barca, que treballava en aquells moments en un projecte d'universitat d'estiu a la ciutat italiana de Cèrvia, i concretada pel professor de Geografia de Barcelona Carles Carreras Verdager (sense l'impuls incansable del qual ara no seríem aquí) de muntar una universitat interna-

Un conjunt de voluntats han fet que la Uimir hagi esdevingut durant 25 anys una peça clau per a l'educació i formació permanent dels menorquins

cional, i intentar accedir així a finançament de fons europeus, va animar l'equip municipal a explorar aquesta via.

Estalviaré les gestions que es van posar en marxa en aquell moment, tant per part de la Universitat de Barcelona, amb el seu rector d'aquell moment Antoni Caparrós, a la recerca de universitats europees (Lió, Bolonya...) per poder engrisar en el nostre projecte, com per part de l'Ajuntament, per falta d'espai. Només vull dir que va ser el motiu principal de l'agermanament amb la ciutat italiana de Cèrvia, que també cercava socis per als seus projectes europeus. La idea era molt ambiciosa; la il·lusió, molt potent. També van ser grans

les expectatives creades entre la població que omplia les classes i assistia a les activitats complementàries, totes impartides per personalitats de renom, tant acadèmiques com de l'àmbit cultural i científic.

No obstant açò, no tots els projectes acaben com s'han dissenyat, sinó que agafen les seves pròpies dinàmiques. En el cas de la Uimir, es va començar per uns cursos d'estiu (de finals d'estiu, concretament, amb la idea d'allargar la temporada turística) en els quals també es van implicar altres universitats de l'arc mediterrani espanyol, com la Jaume I de Castelló, i també el Consell Insular de Menorca. Però mai es va poder fer a l'Illa del Rei, sinó en la del Llatzeret i, posteriorment, en el Claustre del Carme, lloc amb menys dificultats logístiques.

➤ LA RESTA DE VICISSITUDS fins arribar on som ara, són sobradament conegudes: la implicació cada vegada més destacada del Consell Insular, la participació tan important de la UIB, la Universitat Oberta de Catalunya i el suport sempre de la Xarxa Vives d'Universitats. També els canvis de direcció. Primer, Carles Carreras Verdager, catedràtic de Geografia; a partir de 2011 Antoni Petrus Rotger, professor titular de Teoria i Història de l'Educació i, finalment, i fins als nostres dies, Josep Füllola Pericot, catedràtic de Prehistòria. Tots de primer nivell en la seva disciplina i professors de la Universitat de Barcelona, cosa que assegurava i assegurava la qualitat i l'alta exigència dels cursos que s'imparteixen.

L'assumpció l'any 2011 per part de l'Institut Menorquí d'Estudis, exercint la seva funció més acadèmica, de la gestió i l'administració dels cursos, que ja no pretenen

ser només d'estiu, ni tampoc atreure un públic internacional, ha donat viabilitat a la Uimir, que manté el seu nom i la presidència del Consell Rector en l'Ajuntament de Maó.

Ha estat, per tant, un conjunt de voluntats, polítiques, acadèmiques i fins i tot de caire personal, les que han fet que la Uimir hagi esdevingut al llarg d'aquests 25 anys una peça clau per a l'educació i la formació permanent dels menorquins i les menorquines. Una mitjana de 160 alumnes per any en són la mostra.

I vull destacar precisament aquesta vessant de la formació continuada o permanent per la importància que té en el desenvolupament i l'enriquiment intel·lectual de les persones. Diu la Unesco que l'educació permanent és un concepte contemporani referit al fet que l'aprenentatge és i ha de ser constant, és a dir, al llarg de la tota la vida. Els cursos de la Uimir són això, volen ser això: un instrument per oferir a la població menorquina i a totes aquelles persones de fora que s'hi sentin atretes, la possibilitat de formar-se aprofundint en alguns temes, enganxant-ne altres de nous, proposant possibilitats d'adaptació de les capacitats personals als nous temps, obrint perspectives noves sobre coses ja sabudes, i un llarg etcètera de possibilitats d'aprenentatge, dirigit per especialistes que han passat un filtre rigorós a càrrec de les universitats que formen part d'aquest projecte educatiu.

L'antic hospital de l'Illa del Rei, joia patrimonial del port de Maó, que ara fa 25 anys que li va prestar el seu nom, ha tornat arenèixer gràcies a la tenacitat i el voluntariat d'un considerable grup de persones molt compromeses. La Uimir també ho ha fet, cadascú pel seu costat, complint el paper que els ha atorgat a ambdós la societat i la història.

Loanza a las madres

■ «...Y el niño preguntó al Señor con mirada inocente: - ¿Era guapa mi madre? - Sí, Marcelino, mucho. ¡Todas las madres son guapas! - Le contestó Jesús, pensando también en la Suya. - Y el niño sonrió con cara de satisfacción». - (De la novela y película «Marcelino pan y vino»).

Una respuesta tan sabia y sencilla al mismo tiempo, define con una sola palabra «guapa», el respeto y la admiración que debemos sentir por las madres de todo el mundo, por el mero hecho de serlo, nada más y nada menos que experimentar el maravilloso milagro de ser portadoras de vida, o sea de traer niños al mundo, y de criarlos y cuidarlos con el amor más desinteresado. La mujer que todo lo da sin pedir nada a cambio, la que se siente feliz y

recompensada por ver crecer a sus hijos sanos y alegres, la que daría su vida sin dudarlo por protegerlos, la que sabe de sacrificios, desvelos, inquietudes, sufrimientos, etc... pero sobre todo de cariño, ternura, sonrisas, satisfacción y amor.

Rindamos homenaje también con gratitud, a todas las madres que ya han dejado este mundo, pero que siempre estarán vivas en el Cielo y en nuestro corazón, mientras las recordemos con amor, y fructifiquen en nosotros sus enseñanzas, y toda la valiosa experiencia que nos han dejado

por legado, y que nosotros a la vez, deberemos transmitir a nuestros hijos como ejemplo y ley de vida. Recordemos especialmente a las madres que en una parte del mundo, ahora mismo, y desgraciadamente, están pasando calamidades y miserias de todo tipo... las que tienen los pechos secos por el hambre y no pueden amamantar bien a sus niños, las que están enfermas o abandonadas, humilladas o perseguidas, sin hogar, o separadas de sus hijos contra su voluntad... sufriendo... con la cara curtiada, la piel agrietada, callos en las manos... o con arrugas u ojerás por tantas lágrimas derramadas... ¡Pero a ellas especialmente, viviendo una situación tan triste, hemos de decir que son doblemente guapas!

También lo son, las que aún no habiendo tenido a un hijo en su vientre, son igualmente madres en amor y generosidad, al adoptar con todo su corazón a un bebé

o niño, criarlo, amarlo y educarlo como suyo propio, un hecho admirable que ¡las dignifica y las hace hermosas!

¡Asimismo honremos también a muchas mujeres que hay en el mundo, que ejemplarmente ¡son madres de gran corazón!: como misioneras, maestras, doctoras, mujeres de familia que hacen de segunda madre, voluntarias de fundaciones sociales, etc... por sus actos de amor, caridad, entrega de su tiempo, labor social, curas, protección, enseñanzas, etc... para con la infancia o jóvenes... tal vez hijos desvalidos de otras madres que por muchas circunstancias tristes ya no pueden cuidarlos... o desgraciadamente son huérfanos...

Es muy hermoso que se celebre el «Día de la madre» para honrarlas y recordarlas ¡súper especialmente!, y en un tiempo primaveral, el primer domingo del bonito mes de Mayo..., aunque no sería

necesario tal vez... que como «protocolo»... se las regalara ostentosos obsequios, ni grandes ramos de flores... para que una buena madre pueda sentirse satisfecha, en paz, y recompensada... bastaría como símbolo una sola flor... fresca y bonita... que su hijo recoja en su jardín o en el campo... pero ofreciéndosela especialmente este Día, con sonrisa, ternura y con dos besos, le dijera: - ¡Madre, que guapa eres!, ¡para mí la más guapa de todas!. ¡Te quiero mamá!. - El resto del año, lo único que su madre querría es que su hijo estuviera vivo, con salud y feliz, y que le demuestre siempre gratitud y respeto, ¡para sentirse muy contenta ella también!; aunque en cualquier circunstancia de la vida... ¡la madre no dejaría nunca de protegerlo y amarlo!

M. PILAR MOLL JUAN
• CIUTADELLA